

Κυριακή 27η Δεκεμβρίου 2026

Κυριακή μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν.

(Μτθ. 2, 13 – 23).

«θρῆνος καί κλαυθμός καί ὀδυρμός πολύς» (Μτθ. 2, 18).

Οἱ καρδιές τῶν χριστιανῶν ὅλου τοῦ κόσμου πάλλονται ἀπό τή μεγάλη γιορτή τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Θεός προελαύνει ὡς μέγας ἐπισκέπτης στόν χρόνο καί στήν ἀνθρωπότητα. Ἀποκαλύπτεται χωρίς σκιές. Παρουσιάζεται χωρίς κρατούμενα. Προσεγγίζεται χωρίς ἐπιφυλάξεις. Κουρνιαρίζει στή μητρική ἀγκαλιά τῆς Παρθένας Μητέρας Του. Ὁ Παντοδύναμος ἀφήνει τόν ἑαυτό Του στήν προστασία τοῦ δίκαιου Ἰωσήφ. Ὁ Βασιλιάς τῶν βασιλιάδων γίνεται ἀκούσιος μετανάστης ἐξαιτίας τῆς κακίας τοῦ Ἡρώδη. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ παίρνει τόν δρόμο τῆς προσφυγιάς, γιά νά μήν ἐμποδίσει ἡ κακία τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων τό λυτρωτικό Του ἔργο. Μαζί μέ τή χαρά τῆς

ἔλευσης τοῦ Σωτήρα στόν κόσμο ἔρχεται καί ἡ θλίψη, ὁ πόνος καί ὁ θρῆνος. Ἡ ἀνθρώπινη ἀμαρτωλότητα δέν μπορεῖ νά ἀντέξει τή θεϊκή συγκατάβαση καί ἀγάπη. Ἀντιδράει μέ τρόπο ἐγκληματικό. Ὁ αἰμοσταγῆς Ἡρώδης, ἀπό ἀνασφάλεια καί διαστροφική φιλοδοξία, σφαγιάζει ὅλα τά βρέφη τῆς Βηθλεέμ καί τῶν περιχώρων της πού ἦταν ἀπό δύο ἐτῶν καί κάτω. Ἄφατος σπαραγμός γεμίζει τούς κατοίκους τῆς περιοχῆς. Ξεριζώνονται οἱ καρδιές τῶν μανάδων πού εἶδαν τά παιδιά τους νά σφαζονται ἀπάνθρωπα μέσα στήν ἀγκαλιά τους. Τό ἱερό κείμενο σημειώνει: «θρῆνος καί κλαυθμός καί ὀδυρμός πολύς». Ἡ γῆ ποτίστηκε ἀπό τό αἷμα τῶν ἀθώων παιδιῶν καί ἀπό τά δάκρυα τῶν τραγικῶν γονιῶν. Ὁ Θεός ἔρχεται νά φέρει «ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», ἀλλά ἡ κακοδοξία φέρνει τήν ἀπέραντη δυστυχία.

Ἡ σημερινή Κυριακή μᾶς δίνει κάποια μηνύματα ἐξαιτίας τοῦ τραγικοῦ περιστατικοῦ τῆς σφαγῆς τῶν νηπίων. Τό πρῶτο μήνυμα εἶναι ὅτι τά Χριστούγεννα δέν εἶναι χαρά γιά ὅλους. Εἶναι ἡ γιορτή τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας ἀλλά ὄχι γιά

όλους τούς ανθρώπους. Τά Χριστούγεννα είναι
 χαρά και ἐλπίδα μόνον γιά ὅσους περιμένουν τήν
 ἐπίσκεψη τοῦ Χριστοῦ. Ἐπουλώνουν πληγές και
 ἀναπλάθουν τόν ἄνθρωπο, μόνον ἐφόσον ἐπιθυμεῖ
 τήν ἔλευση τοῦ Σωτήρα Ἰησοῦ στή ζωή του.
 Ὅποιος ἀντιπαθεῖ τόν Θεό, γιά ὅποιον ἡ ἐπίσκεψη
 τοῦ Λυτρωτῆ στόν κόσμο εἶναι γεγονός ἀδιάφορο,
 γιά ὅποιον ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται νά ἀναστατώσει τή
 συνείδησή του, νά ξυπνήσει τίς τύψεις, νά ἐγείρει
 ἐνοχές και νά προτείνει τή μετάνοια, τά Χριστού-
 γεννα δέν εἶναι εὐχάριστη περίοδος. Τά Χριστού-
 γεννα δέν εἶναι χαρά γιά ἐκείνους πού ἀρνοῦνται
 τήν ἀγάπη, γιά ὅσους βλέπουν στά πρόσωπα τῶν
 διπλανῶν τους τήν κόλαση. Τά Χριστούγεννα δέν
 εἶναι λαμπερά γιά ὅσους ἔχουν παραδοθεῖ στά
 πάθη. Τά Χριστούγεννα φέρνουν μία ἀνυπόφορη
 μελαγχολία γιά ἐκείνους πού νομίζουν ὅτι θά
 βροῦν τό νόημα τῆς γιορτῆς στά πλούσια τραπέ-
 ζια, στά ἀτέλειωτα ξενύχτια, στίς παρεκτροπές
 τοῦ ἀλκοόλ, στήν τσόχα τῆς χαρτοπαιξίας, στόν
 ἐκμαυλισμό τῆς ἀνηθικότητας. Μετά ἀπό τήν
 πλησμονή τῶν γήινων ἀγαθῶν ἡ ψυχή μένει

θλιμμένη και πεινασμένη για τά οὐράνια ἀγαθά. Ὅλες οἱ ἀπολαύσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου δέν μποροῦν νά ἱκανοποιήσουν τόν ἄνθρωπο, πού ἀποζητάει τό ἀπόλυτο. Τά σχετικά και πρόσκαιρα δέν δίνουν χαρά στήν ψυχή, ἡ ὁποία χαίρεται μόνον ἀπό τά ἀφθαρτα και τά αἰώνια. Ἡ φθαρτότητα και ματαιότητα τοῦ κόσμου στεναχωρεῖ τόν ἄνθρωπο, πού βρίσκεται μπροστά σέ γεγονότα ὑπερβατικά, ἀλλά μένει ἄγευστος ἀπό τή νοστιμιά και τό νόημά τους. Τά Χριστούγεννα εἶναι ἡ γιορτή τῆς ἀγάπης, ἀλλά, ὅταν ἡ ἀγάπη ἀπουσιάζει, τότε τά Χριστούγεννα δέν εἶναι γιορτή. Χωρίς κοινωνία μέ τόν Νηπιάσαντα Θεό και μέ τόν συνάνθρωπο, τά Χριστούγεννα γίνονται ἡ γιορτή τῆς θλίψης, τῆς μελαγχολίας και τῆς μοναξιᾶς.

Τό δεύτερο μήνυμα πού μᾶς δίνει σήμερα ἡ Κυριακή εἶναι πώς τά Χριστούγεννα δέν εἶναι ἡ γιορτή ὅλων τῶν παιδιῶν. Ἐρχεται ὁ Θεός και γίνεται παιδί. Ἡ γέννα Του γίνεται γιορτή για τά παιδιά ἀλλά ὄχι για τά παιδιά ὅλου τοῦ κόσμου. Κατά τήν περίοδο τῶν ἐορτῶν προσπαθοῦμε νά τιμήσουμε τά παιδιά, νά τούς χαρίσουμε

χαμόγελα, νά τά γεμίσουμε δῶρα, νά τά ἀγιά-
 σουμε μέ τή συμμετοχή τους στά μυστήρια, νά
 τούς ἀνοίξουμε τούς ὀρίζοντες τοῦ οὐρανοῦ, γιά
 νά καταλάβουν πόσο τά ἀγάπησε ὁ Θεός, ἀφοῦ
 ἔγινε κι Ἐκεῖνος παιδί σάν αὐτά. Χαιρόμαστε,
 ὅταν χαίρονται τά παιδιά. Τά χαμόγελά τους
 εἶναι ὁ θησαυρός τοῦ πλανήτη. Δυστυχῶς, ὅμως,
 τά Χριστούγεννα δέν εἶναι ἡ γιορτή ὅλων τῶν
 παιδιῶν. Τά Χριστούγεννα δέν εἶναι γιορτή γιά
 τά παιδιά τῶν φαναριῶν, γιά τά παιδιά πού ἐπαι-
 τοῦν, γιά τά παιδιά πού εἶναι θύματα τῆς δια-
 στροφῆς κάποιων μεγάλων. Τά Χριστούγεννα δέν
 εἶναι γιορτή γιά τά παιδιά τῶν προσφύγων, γιά
 τά παιδιά τῆς Γάζας, τῆς Οὐκρανίας, τῆς Συρίας
 καί κάθε ἄλλης ἐμπόλεμης περιοχῆς. Τά Χριστού-
 γεννα δέν εἶναι γιορτή γιά τά παιδιά πού ξεψυ-
 χοῦν ἀπό ἀσιτία, πού δολοφονοῦνται στίς ἀγορές
 τῆς σάρκας, στά καταγώγια τῶν ναρκωτικῶν, στά
 σφαγεῖα τῶν ἐκτρώσεων. Τά Χριστούγεννα δέν
 εἶναι γιορτή γιά τά παιδιά στά πλουσιόσπιτα πού
 περνοῦν τίς διακοπές τους μπροστά σέ μία ὀθόνη,
 μπουκωμένα ἀπό ἀγαθά ἀλλά πεινασμένα γιά

ἀλήθεια καί νόημα ζωῆς. Δέν γιορτάζουν αὐτές τίς ἡμέρες τά παιδιά πού εἰσπράττουν ἀπό τούς γονεῖς τους μόνον χαρτζιλίκι ἀλλά ὅχι ἀγάπη καί νοιάξιμο. Δέν εἶναι γιορτή αὐτές οἱ ἡμέρες γιά τά παιδιά πού κανεῖς δέν τά κατήχησε, κανεῖς δέν τούς ἐξήγησε τό νόημα τῶν ἡμερῶν, κανεῖς δέν τούς ἔδειξε τό φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ στυγερός Ἡρώδης ἔσφαξε τά νήπια στή Βηθλεέμ. Ὑπάρχουν, ὅμως, ἀμέτρητοι ἄλλοι χειρότεροι ἀπό ἐκεῖνον, πού σφαγιάζουν μέ πολλούς τρόπους τά παιδιά, πνευματικά καί σωματικά, φανερά ἢ μυστικά, διότι τούς ἀρέσει τά νεκρά παιδιά νά εἶναι τό μέλλον τοῦ κόσμου.

Ἡ σημερινή Κυριακή δίνει καί ἓνα τρίτο μήνυμα. Τά Χριστούγεννα φέρνουν στή σκέψη τό μαρτύριο. Ὁ Εὐαγγελιστής μᾶς λέγει: «θρῆνος καί κλαυθμός καί ὀδυρμός πολύς». Μαζί μέ τήν ἑναρξή τῆς ἐπίγειας ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ ξεκινάει καί ἡ ἑναρξή τοῦ μαρτυρίου τῶν πιστῶν Του. Τά ἀδίκως σφαγιασμένα νήπια τῆς Βηθλεέμ εἶναι οἱ πρῶτοι μάρτυρες τῆς χριστιανοσύνης. Ὁ Θεός ἔρχεται νά φέρει « καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη», ἀλλά,

ὅταν ἡ εἰρήνη ἀπουσιάζει ἀπό τίς ἀνθρώπινες καρδιές, τότε ἡ ἔλευση τοῦ Θεοῦ φέρνει ἀναστάτωση, ταραχή καί σύγκρουση. Αὐτός πού ἔγινε ἄνθρωπος «κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν». Ὅσοι πιστεύουν στό πρόσωπό Του δέν θά περάσουν εὐχάριστα καί ἀνέμελα. Τό μαρτύριο εἶναι κοινή κληρονομιά τῶν πιστῶν. Ὁ πιστός ἀναστατώνει μέ τή ζωή καί τό ἦθος του τούς ἀνθρώπους τῆς ἁμαρτίας. Θά δεχθεῖ τόν χλευασμό, τήν εἰρωνεία, τήν ἀντιστράτευση, τήν πρόκληση, τή σύγκρουση, τήν προσβολή, τήν ἀπομόνωση, τήν ἀπόρριψη. Ὁ ἀληθινά πιστός ἐλέγχει ἄθελά του. Μέ τήν παρουσία του ξεχωρίζει τό σωστό ἀπό τό λάθος, τό ἠθικό ἀπό τό ἀνήθικο, τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψέμα, τό σημαντικό ἀπό τό γελοῖο, τό λογικό ἀπό τό παράλογο, τό φρόνιμο ἀπό τήν ἐπιπολαιότητα. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου δέν τό ἀντέχουν αὐτό. Ὁ πιστός δέν ταυτίζεται μέ τόν κόσμο, γι' αὐτό τόν μισεῖ ὁ κόσμος. Ἐάν συμπορευόταν μέ τόν κόσμο, τότε ὁ κόσμος θά τόν συμπαθοῦσε. Ἐπειδή, ὅμως, ξεχωρίζει ἀπό τή βρωμιά τῶν πολλῶν, δέχεται τήν ἀπόρριψη, τήν

ἀντιπάθεια καί τόν διωγμό. Οἱ πιστοί διώχτηκαν σ' ὅλες τίς ἐποχές. Ἀκόμη καί σέ μία ἡρεμη ἐποχή σάν τή δική μας καί φαινομενικά ἀδιάφορη γιά τά πνευματικά, οἱ πιστοί καλοῦνται νά μαρτυρήσουν τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως σέ συνθήκες δύσκολες καί συναισθηματικά ἐκβιαστικές καί πιεστικές γιά ἐκείνους. Μπορεῖ νά μή χρειάζεται νά δώσουν τό αἷμα τους, ἀλλά δίνουν τό αἷμα τῆς ψυχῆς τους γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς ἀλήθειας.

Σήμερα ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος σημειώνει ὅτι «θρῆνος καί κλαυθμός καί ὀδυρμός πολὺς» ἔπεσε στή Βηθλεέμ γιά τά παιδάκια πού σφαγιάστηκαν ἀπό τόν διεστραμμένο Ἡρώδη. Ἡ χαρά τῶν Χριστουγέννων ἐπισκιάζεται ἀπό τό τραγικό αὐτό περιστατικό. Ἡ Ἐκκλησία τό προβάλλει αὐτές τίς γιορτινές ἡμέρες, γιά νά μᾶς διδάξει ὅτι τά Χριστούγεννα δέν εἶναι γιά ὅλους χαρά. Νά μᾶς διδάξει ὅτι δέν ἔχουν ὅλα τά παιδιά τοῦ κόσμου τήν τιμητική τους αὐτή τήν περίοδο τῶν ἑορτῶν. Νά μᾶς διδάξει ὅτι ἡ ἔλευση τοῦ Σωτήρα στή γῆ καί ἡ ἀποδοχή τῆς παρουσίας Του στή ζωή μας θά φέρει ἓνα ποικιλόμορφο μαρτύριο. Ὁ

κόσμος θά μᾶς μισήσει καί θά μᾶς ἀπορρίψει, ἐφόσον γεννιέται μέσα μας ὁ Λυτρωτής. Ἐμεῖς, ὅμως, πιστεύουμε σ' Αὐτόν πού εἶπε: «θαρσεῖτε, ἐγώ νενίκηκα τόν κόσμον». Ἐάν ἀφήσουμε τόν Κύριο νά κάνει τήν ὑπαρξή μας δικό Του κατοικητήριο, μή φοβηθοῦμε τίποτε. Μαζί μέ τόν Θεό τά πάντα γίνονται Παράδεισος. Μέ τόν Χριστό μέσα μας γινόμαστε οἱ ζωντανές ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων. Γινόμαστε τά ἀτέλειωτα, ζωντανά Χριστούγεννα, πού σκορπᾶμε θαλπωρή καί ζεστασιά, πού γευόμαστε τίς ὑπέρλογες καί οὐράνιες ἐμπειρίες τῶν ταπεινῶν ποιμένων καί τῶν ἀγγέλων. Γινόμαστε οἱ ἀποδέκτες τῆς σωτηρίας, πού ἔφερε ὁ Νηπιάσας Ἰησοῦς Χριστός στή γῆ, στόν ὁποῖο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα τῶν αἰώνων. Ἀμήν.